

Roma Stabilește Viziunea - Numărul Doi

Identificarea Romei moderne și viziunea profetică în zilele din urmă

Jeff Pippenger

2024-07-05

Și, în acele vremuri, mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; și, de asemenea, cei jefuitori din poporul tău se vor înălța ca să împlinească vedenia, dar vor cădea. Daniel 11:14.

Identificarea corectă a puterii din zilele de pe urmă care este reprezentată ca Roma Modernă și, prin urmare, a puterii care „întărește vedenia” este esențială și ține de mântuire. Ea reprezintă un element al procesului final de punere la probă a celor o sută patruzeci și patru de mii. Cuvântul „vedenie” din verset este același cuvânt ebraic pe care l-a ales Solomon atunci când a arătat de ce piere poporul lui Dumnezeu.

Unde nu este nicio vedenie, poporul piere; dar ferice de cel ce păzește legea. Proverbe 29:18.

प्रायः समस्त भवष्यद्वक्ता पवतिर इतिहास के किसी भी अन्य काल की अपेक्षा अन्तमि दनिों के वषिय में अधिकि प्रत्यक्ष रूप से बोलते हैं, और “दर्शन” के अधिकारी होने की आवश्यकता के वषिय में सुलैमान की चेतावनी जीवन और मृत्यु का प्रश्न है। सत्य सदैव वभिजन करता है और उपासकों के दो वर्ग उत्पन्न करता है; इस पद में एक ऐसा वर्ग है जो नाश होता है, और एक ऐसा वर्ग है जो आनन्दपूर्वक व्यवस्था का पालन करता है। तथापि यह ध्यान देने योग्य है कि सुलैमान की यह सम्मति “सत्य” के वषिय में एक विवाद के सन्दर्भ में रखी गई है। यह दस कुँवारियों के दृष्टान्त के सन्दर्भ में भी है, क्योंकि दस कुँवारियों का दृष्टान्त अन्तमि दनिों में परमेश्वर की प्रजा के अनुभव का एक प्रमुख चित्रण है।

Un nebun își dă pe față tot gândul; dar omul înțelept îl ține în sine până mai târziu. Dacă un stăpân ia aminte la minciuni, toți slujitorii lui sunt răi. Cel sărac și omul înșelător se întâlnesc împreună; Domnul luminează ochii amândurora. Împăratul care judecă pe săraci cu credincioșie, își va avea scaunul de domnie întărit pe vecie. Nuiaua și mustrele dau înțelepciune; dar copilul lăsat de capul lui face rușine mamei sale. Când cei răi se înmulțesc, fărădelegea se înmulțește; dar cei dreți vor vedea căderea lor. Muștră-ți fiul, și el îți va da odihnă; da, el va aduce desfătare sufletului tău. Când nu este nicio vedenie, poporul piere; dar ferice de cel ce păzește legea. Proverbele 29:11–18.

Nu este intenția mea să arăt cu degetul spre aceia care pot susține o înțelegere a Romei Moderne diferită de a mea. Intenția mea este să arăt că Solomon se adresează la două categorii de închinători, pe care le identifică drept un „om înțelept” și un „nebun”. „Nebunul” este de asemenea identificat ca fiind „cel rău”. Fecioarele înțelepte și neînțelepte din parabolă sunt, de asemenea, identificate în linia profetică din Daniel, capitoul doisprezece, ca fiind cei înțelepți și cei răi.

Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:10.

Solomon și Daniel sunt în acord unul cu celălalt, căci toată mărturia profetică se armonizează în zilele de pe urmă. Cei înțelepți înțeleg „sporirea cunoștinței”.

Iar cei înțelepți vor străluci ca strălucirea întinderii cerești; și cei ce vor întoarce pe mulți la neprihănire, ca stelele în vecii vecilor. Dar tu, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga înapoi și înapoi, și cunoștința va crește. Daniel 12:3, 4.

Versetul zece identifică procesul de încercare în trei etape care le cerne pe fecioarele chemate să fie dintre cei o sută patruzeci și patru de mii. În ambele cazuri, procesul de cernere și de încercare se întemeiază pe faptul dacă fecioarele înțeleg sporirea cunoștinței (viziunea) care a fost desigilată la vremea sfârșitului, în 1989.

„Vremea sfârșitului” în zilele de pe urmă a fost anul 1989, când versetele patruzeci până la patruzeci și cinci din Daniel unsprezece au fost desecretizate. Atunci s-a stabilit că subiectul versetelor era ridicarea și căderea finală a împăratului de la mieznoapte. Atunci s-a stabilit că împăratul de la mieznoapte din aceste versete este puterea papală a zilelor de pe urmă. Inspirația nu folosește niciodată expresia „Roma modernă”. Expresia a fost inventată de mine pentru a reprezenta puterea papală a zilelor de pe urmă, căci, din punct de vedere profetic, „modern” reprezintă zilele de pe urmă. Ellen White nu a folosit niciodată expresia „Roma modernă”.

Există concepții greșite cu privire la cine reprezintă împăratul de la mieznoapte în ultimele șase versete din Daniel unsprezece, însă există o singură înțelegere corectă. Înțelegerea potrivit căreia împăratul de la mieznoapte din acele versete este puterea papală a fost derivată din mulți martori profetici. Versetul patruzeci începe prin a identifica papalitatea primind o rană de moarte în 1798, iar apoi versetele patruzeci și unu până la patruzeci și trei identifică dinamica implicată în vindecarea răni de moarte. Versetul patruzeci și patru descrie solia care înfurie papalitatea și conduce spre versetul patruzeci și cinci, când puterea papală ajunge la sfârșitul ei final și deplin. Viziunea care a fost desigilată în 1989 este viziunea ridicării finale și a căderii finale a puterii papale în zilele din urmă. Acea viziune este sporirea cunoștinței care produce și manifestă două clase de închinători, pe baza acceptării sau respingerii de către ei a cunoștinței aflate în acele versete.

Potrivit chiar aceluiași capitol în care sporirea cunoștinței a fost desigilată în 1989, „jefuitorii poporului tău”, care „se înalță” și, în cele din urmă, „cad”, sunt simbolul care statornicește „vedenia”. În cernerea finală, cea dintâi întrebare de probă este cine este reprezentat prin „jefuitorii poporului tău”, căci ei sunt simbolul profetic care statornicește „vedenia”. Sunt jefuitorii puterea papală sau sunt Statele Unite?

Cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt aceeași carte, reprezentând doi martori ai aceleiași linii profetice. Daniel este începutul, iar Apocalipsa este sfârșitul, și împreună ei reprezintă doi martori ai adevărului care este desigilat la vremea sfârșitului, în 1989.

Daniel descrie procesul de curățire care a fost produs atunci când Leul din seminția lui Iuda a desigilat versetele patruzeci până la patruzeci și cinci în 1989. În acel timp a început un proces de

încercare pentru a determina și a face cunoscut cine avea să fie „preoții” care alcătuiesc poporul legământului, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii în zilele de pe urmă. Osea adaugă că aceia care resping sporirea cunoștinței din zilele de pe urmă nu vor deveni unul dintre preoții care alcătuiesc cei o sută patruzeci și patru de mii.

Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoștință; pentru că ai lepădat cunoștința, te voi lepăda și Eu, ca să nu-Mi mai fii preot; fiindcă ai uitat legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Cartea Apocalipsei arată că cunoașterea care este desigilată și respinsă de o anumită categorie de oameni duce la lepădarea lor chiar înainte de încheierea timpului de probă.

Și mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape. Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; și cine este neprihănit să trăiască și mai departe în neprihănire; și cine este sfânt să se sfințească și mai departe.” Apocalipsa 22:10, 11.

История миллеритов иллюстрирует историю ста сорока четырёх тысяч, и вместе миллериты и сто сорок четыре тысячи представляют начало и завершение вести и работы трёх ангелов из четырнадцатой главы книги Откровение. Эти параллельные истории указывают на события, связанные с окончанием времени испытания. Работа обеих этих историй была прообразно представлена Илиёй и Иоанном Крестителем.

„Cu tremur, William Miller a început să descopere înaintea oamenilor tainele Împărăției lui Dumnezeu, purtându-și ascultătorii prin profeții până la a doua venire a lui Hristos. Cu fiecare efort, el a prins putere. Așa cum Ioan Botezătorul a vestit prima venire a lui Isus și a pregătit calea pentru venirea Lui, tot astfel William Miller și aceia care s-au unit cu el au proclamat a doua venire a Fiului lui Dumnezeu.” Early Writings, 229, 230.

Mesajul millerit a identificat „evenimentele” legate de încheierea timpului de probă, așa cum sunt reprezentate atât de Ilie, cât și de Ioan Botezătorul.

„Było konieczne, aby ludzie zostali przebudzeni na grożące im niebezpieczeństwo; aby zostali pobudzeni do przygotowania się na uroczyste wydarzenia związane z zakończeniem czasu łaski”. The Great Controversy, 310.

În anul 1989, odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice, partea din cartea lui Daniel care se referea la zilele de pe urmă a fost desigilată și a început un proces de punere la probă. Proba se întemeia pe capacitatea sau incapacitatea poporului lui Dumnezeu de a înțelege sau de a respinge sporirea cunoștinței reprezentată în ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel; versete care conduc la primul verset al capitolului doisprezece, care identifică „închiderea timpului de probă”. Mesajul „evenimentelor legate de închiderea timpului de probă” a fost atunci desigilat, și a început lucrarea acelor care erau candidații pentru a fi „preoții” celor o sută patruzeci și patru de mii. Lucrarea lor era să „înțeleagă” și să proclame mesajul reprezentat în acel pasaj. Mesajul și lucrarea celor o sută patruzeci și patru de mii erau să prezinte mesajul desigilat pentru a-i trezi pe oameni „să se pregătească pentru evenimentele solemne legate de închiderea timpului de probă”.

„Astăzi, în spiritul și puterea lui Ilie și ale lui Ioan Botezătorul, soli rânduiți de Dumnezeu atrag atenția unei lumi sortite judecării asupra evenimentelor solemne care urmează să aibă loc în curând în legătură cu ultimele ceasuri ale timpului de probă și cu arătarea lui Hristos Isus ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Curând, fiecare om va fi judecat pentru faptele săvârșite în trup. Ceasul judecării lui Dumnezeu a venit, iar asupra membrilor bisericii Sale de pe pământ apasă răspunderea solemnă de a-i avertiza pe aceia care stau, ca să spunem așa, chiar pe marginea prăpastiei pieirii veșnice. Fiecărei ființe omenești din lumea întreagă care va lua aminte trebuie să-i fie făcute lămurite principiile aflate în joc în marea luptă care se desfășoară, principii de care atârnă destinele întregii omeniri.” Profeti și regi, 715, 716.

Istoria lui Ioan Botezătorul și a lui Hristos, precum și istoria milleriților, ilustrează solia și lucrarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Atât Ioan, cât și Hristos au înțeles solia lor ca reprezentând încheierea timpului de probă.

Dar când a văzut pe mulți dintre farisei și saducheii venind la botezul său, le-a zis: „Pui de vipere, cine v-a avertizat să fugiți de mânia viitoare?” Matei 3:7.

Hristos a reprezentat distrugerea Ierusalimului, aceeași distrugere despre care Ioan îi avertizase pe iudeii cărcotași că se apropie. Isus a folosit această distrugere ca simbol al „mâniei” care începe atunci când El, ca Mihail, Se ridică în Daniel, capitolul douăsprezece, versetul unu.

„Hristos a văzut în Ierusalim un simbol al lumii împietrite în necredință și răzvrătire și grăbindu-se să întâmpine judecățile răsplătitoare ale lui Dumnezeu. Vaiurile unei rase căzute, apăsând asupra sufletului Său, au smuls de pe buzele Sale acel strigăt nespuse de amar. El a văzut consemnarea păcatului întipărită în mizeria omenească, în lacrimi și în sânge; inima I S-a mișcat cu o milă infinită pentru cei năpăstuiți și suferinzi ai pământului; El dorea cu ardoare să-i ușureze pe toți. Dar nici chiar mâna Sa nu putea opri valul nenorocirii omenești; puțini aveau să caute la singurul lor Izvor de ajutor. El era gata să-și verse sufletul până la moarte, pentru a aduce mântuirea la îndemâna lor; dar puțini aveau să vină la El, ca să aibă viață.”

„Măreția cerului în lacrimi! Fiul Dumnezeului celui infinit, tulburat în duh, plecat sub povara agoniei! Acea scenă a umplut întreg cerul de uimire. Acea scenă ne descoperă nespuse păcătoșenie a păcatului; ea arată cât de grea este lucrarea, chiar și pentru Puterea Infinită, de a-l salva pe cel vinovat de consecințele călcării Legii lui Dumnezeu. Isus, privind înainte spre ultima generație, a văzut lumea cuprinsă de o amăgire asemănătoare aceleia care a pricinuit nimicirea Ierusalimului. Marele păcat al iudeilor a fost lepădarea lui Hristos; marele păcat al lumii creștine avea să fie lepădarea Legii lui Dumnezeu, temelia guvernării Sale în cer și pe pământ. Preceptele lui Iehova aveau să fie disprețuite și desconsiderate. Milioane aflate în robia păcatului, robi ai lui Satana, osândite să sufere a doua moarte, aveau să refuze să asculte cuvintele adevărului în ziua cercetării lor. Orbire înfricoșătoare! Stranie fascinare!” Tragedia veacurilor, 22.

Mesajul de avertizare proclamat de Ioan Botezătorul și, de asemenea, de Hristos era același mesaj de avertizare, după cum și mesajul de avertizare al milleriților era același mesaj care identifică evenimentele legate de încheierea timpului de probă, pe care cei o sută patruzeci și patru de mii îl vor proclama. Trei martori: Ioan Botezătorul, Hristos și milleriții, mărturisind că lucrarea și

mesajul celor o sută patruzeci și patru de mii constituie un proces de punere la probă pe viață și pe moarte, împlinit prin sporirea cunoștinței care a fost desigilată în 1989. Mesajul desigilat la acel timp este vedenia zilelor de pe urmă, care trebuie să fie înțeleasă de cei înțelepți, dacă ei urmează să fie „preoții” care alcătuiesc pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Dacă acei candidați nu înțeleg acea vedenie, ei sunt identificați ca răi sau ca nebuni, și pier. Ei și copiii lor sunt lepădați, în acord cu respingerea lor a vedeniei care este sporirea cunoștinței.

Cuvântul lui Dumnezeu identifică faptul că Roma este puterea care se înalță pe sine, jefuiește poporul lui Dumnezeu, iar apoi cade și întemeiază viziunea. Întrebarea dacă Roma Modernă este puterea papală sau Statele Unite este testul care identifică dacă acei candidați sunt fecioare înțelepte sau neînțelepte. Testul este un test profetic derivat din cartea lui Daniel, care este apoi confirmat și adus la desăvârșire în cartea Apocalipsei. Subiectul Romei Moderne nu este pur și simplu o alegere între puterea papală și Statele Unite, ci este testul final pentru cei o sută patruzeci și patru de mii. Este un test profetic și, înțeles corect, cuprinde fiecare reprezentare a procesului final de încercare care este prezentat în mărturia profetică sfințită a lui Dumnezeu.

Procesul de punere la probă din vremea lui Ioan Botezătorul și a lui Hristos a fost derivat din cartea lui Daniel, după cum și procesul de punere la probă din vremea milleritilor a fost derivat din aceeași carte. Ca probă profetică, metodologia prin care este stabilit adevărul este la fel de esențială pentru ca acei candidați să o aplice corect, precum este simpla menținere a perspectivei corecte cu privire la cine este Roma modernă. Fie că este avută în vedere identificarea corectă a Romei moderne, fie aplicarea metodologiei corecte, ambele elemente ale probei sunt formulate în cartea lui Daniel. În Daniel, capitolul unu, Daniel a parcurs un proces de punere la probă în trei etape, începând cu regimul alimentar, apoi cu o probă vizuală, urmată de o probă realizată de Nebucadnețar, un simbol biblic al Împăratului de la Miazănoapte, puterea papală a zilelor din urmă.

Cât despre acești patru tineri, Dumnezeu le-a dat cunoștință și pricepere în toată învățătura și înțelepciunea; iar Daniel avea înțelegere în toate vedeniile și visele. Iar la sfârșitul zilelor despre care împăratul spusese că trebuiau să fie aduși înaintea lui, căpetenia famenilor i-a adus înaintea lui Nebucadnețar. Și împăratul a stat de vorbă cu ei; și între toți nu s-a găsit niciunul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria; de aceea ei au stat înaintea împăratului. Și în toate lucrurile de înțelepciune și pricepere, despre care împăratul i-a întrebat, i-a găsit de zece ori mai buni decât toți magii și astrologii care erau în toată împărăția lui. Daniel 1:17–20.

„La sfârșitul zilelor”, care, în sens profetic, înseamnă zilele de pe urmă, când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt puși la probă, Daniel și cei trei bărbați vrednici au fost găsiți „de zece ori mai buni decât toți vrăjitorii și astrologii care erau în toată împărăția lui”, iar Daniel avea „pricepere în toate vedeniile și visele”. Daniel îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care, în zilele de pe urmă, înțeleg sporirea cunoștinței care a venit atunci când Hristos, ca Leul din seminția lui Iuda, a desigilat „acea parte a cărții lui Daniel care se referea la zilele de pe urmă”, în 1989.

Daniel ntabwo yasobanukiwe gusa kurusha abandi ibyerekeye inzozzi n'ibyerekwa, ahubwo yari afite “ubwenge mu byerekeye ibyerekwa byose n'inzozzi.” Agereranya abashyira mu bikorwa uburyo bw'umurongo ku murongo, kuko ubwo buryo bukomatanya “ibyerekwa byose n'inzozzi”

mu butumwa bumwe bufatanye. Ubutumwa bukomatanya inzozu zose n'ibyereka byose mu murongo umwe w'ubuhanuzi bugaragaza "ibyabaye bifitanye isano no gusoza igihe cy'imbabazi." Ubwo butumwa bushyirwaho n'ikimenyetso cy'ubuhanuzi ari cyo Roma y'iki gihe, ububasha bwishyira hejuru, bwambura ubwoko bw'Imana, kandi bukagwa.

Acea putere poate fi instaurată numai prin aplicarea metodologiei corecte. Cei mai mulți dintre cei care pretind că studiază Biblia resping metodologia „rând peste rând”, iar unii dintre cei care pretind că o folosesc aplică greșit regulile care alcătuiesc metodologia „rând peste rând”. Aceste reguli au fost consemnate pentru prima dată în mod public de către milleriți, iar poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a fost avertizat dinainte că aceia care sunt în realitate solii celui de-al treilea înger vor folosi regulile de interpretare profetică ale lui William Miller.

„Cei care sunt angajați în vestirea soliei celui de-al treilea înger cercetează Scripturile după același plan pe care l-a adoptat Părintele Miller.” Review and Herald, 25 noiembrie 1884.

William Miller a reprezentat începutul celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece și a fost prefigurată de Ioan Botezătorul, care a fost începutul soliei al cărei sfârșit a fost Hristos. Sora White pune în mod direct în paralel procesul de punere la probă de la Ioan Botezătorul până la Hristos cu procesul de punere la probă al celor trei îngeri. Ioan a început solia și abia chiar înainte de cruce, când Hristos Își duse ucenicii la Cezareea lui Filip, Isus a adăugat apoi detaliile soliei pe care Ioan o începuse. Primul adevăr — adevărul de la început — pe care Ioan l-a identificat atunci când l-a văzut pe Hristos a fost identificarea lui Hristos ca Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii.

Aceste lucruri s-au petrecut în Betabara, dincolo de Iordan, unde Ioan boteza. A doua zi, Ioan Îl vede pe Isus venind la el și zice: Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Acesta este Cel despre care am zis: După mine vine un Om care este mai înainte decât mine, pentru că era înainte de mine. Ioan 1:28–30.

Atunci a început perioada de trei ani și jumătate de încercare, care s-a încheiat la cruce. După ce Ioan a fost ucis chiar înainte de cruce, Isus a început apoi să explice chiar acea dintâi afirmație a lui Ioan.

Când Isus a venit în ținuturile Cezareei lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii Săi, zicând: „Cine spun oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” Ei au răspuns: „Unii spun că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre proroci.” El le-a zis: „Dar voi cine ziceți că sunt?” Simon Petru, drept răspuns, a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.” Isus, luând cuvântul, i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru și pe această piatră Îmi voi zidi Biserica; și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Isus Hristosul. De atunci încolo, Isus a început să le arate ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, a preoților celor mai de seamă și a cărturarilor, să fie omorât, iar a treia zi să învieze. Matei 16:13–21.

Cezareea lui Filip este numele Paniumului pe vremea lui Hristos, iar Panium este identificat în versetul care urmează după versetul paisprezece din Daniel unsprezece, unde sunt introduși tâlharii poporului tău, care se înalță pe ei înșiși, dar cad. Solia lui Ioan Botezătorul, inspirată și desăvârșită, a fost solia de la început care a reprezentat solia millerită, ce fusese întemeiată pe regulile lui Miller. Solia lui Hristos de la sfârșit, zidită pe solia lui Ioan și lărgind-o, a preînchipuit solia de la încheierea celor trei îngeri, care se întemeiază pe regulile lui Miller și pe detaliile care sunt adăugate soliei lui Miller atunci când metodologia „linie peste linie” ajunge la încheiere.

A ajunge la o înțelegere greșită a simbolului care stabilește viziunea prin simbolul Romei Moderne este paralel cu aceia din istoria lui Hristos care au respins mesajul crucii. Suntem informați că iudeii care au respins mesajul lui Ioan Botezătorul nu puteau beneficia de învățăturile lui Isus și că istoria acelor iudei care au făcut tocmai acest lucru îi reprezintă pe cei care au respins solia primului înger. Milleriții i-au identificat pe tâlharii poporului tău, pe care mai târziu i-am desemnat prin cuvintele „Roma Modernă”, drept puterea papală.

Vom continua aceste considerații în articolul următor.